

mijn terrein uitgraaft. Pas is in een jagerstijdschrift beweerd, dat het „Sterreschot” van hem afkomstig is. Ik geloof niet, dat dit Jagerslatijn is, want als er des winters veel bunzings zijn, vind ik het geregeld in de weide te Eelderwolde. Maar dezen winter vond ik het niet en wist ditmaal ook niet van die roovers in de nabijheid, totdat me dezer dagen weer een boerenknechtje meedeelde, dat er toch een dikke (=grootte) moest huizen, dien ik echter nog niet te zien heb gekregen.

Eindelijk de marter zelf. Met den steenmarter mocht ik begin Maart maar al te vluchtig naar mijn zin kennis maken.

Dat kwam zoo. Ik was op Adderhorst tusschen het bosch langs den steilen oever van de beek, toen ik den katuil hoorde roepen. De beleefdheid eischte natuurlijk te antwoorden, om den miauwer dichterbij te lokken. Hij liet zich niet misleiden en begeerde geen nadere kennismaking. Maar de teleurstelling werd ruimschoots vergoed. Want op mijn katterig kattengeluid antwoordde, vlak bij, een zóó zacht stemmetje, dat ik aan een poesje dacht, dat al te jong nog den lof der maand Maart wilde zingen aan den oever van een snellen vliet. Doch er was geen poesje in de buurt. Het geluid scheen uit den grond te komen en op elke strofe volgde onmiddellijk een tegenstrofe. Hier waren dus een Romeo en Julia samen aan het woord. Vergeef me mijn onbescheidenheid, maar ik wilde er meer van weten en bleef als aan den grond genageld staan. En waarlijk, daar kwam beweging in de dorre bladeren, die den humuslaag bedekken, de zanger kwam voor het voetlicht Ach was ik maar niet bijziende geweest! Eén greep naar den kijker en het kaboutertje trok zich terug voor mijn beweging, en ik bleef onkundig van den holzanger, totdat me dezer dagen de vriendelijke conservator van het Museum van Staatsboschbeheer te Utrecht uit den droom hielp: ik had den minnezang van het fluwijn gehoord, dat zong achter de schermen.

A. VAN VELDHUIZEN.

Adder-avonturen. — In het afgeloopen jaar zijn de adders met den tijd, althans op en om Adderhorst volkomen in de war geweest. Het zijn anders domme dieren, die zeer gehecht zijn aan hun plekje, hun manieren en hun vasten tijd. Doorgaans krijg ik er de meeste te zien omstreeks den langsten dag. Het zijn dan meestal drachtige wijfjes in onvriendelijke stemming; haar heele houding protesteert: „laat me met rust!” De heeren der schepping zijn in die kringen heel wat minder kordaat. Die laten u alleen het einde van hun staart zien, als ze tijdig wegsluipen. Zoodoende durf ik nooit de proef op de som te nemen bij een vluchteling. Als hij vlug tusschen de struiken schiet, zal het wel een hazelworm geweest zijn, gaat hij langzaam, dan is het vermoedelijk een mannetjes-adder. Maar geen van beiden pakt men gaarne bij den staart, den eersten niet uit altruïstische motieven, den ander niet uit egoïstische. Dat kan men alleen goed met den ringslang doen, dien ik als jongen zóó eens heb meege dragen van Doorwerth tot dicht bij Oosterbeek, waar hem zijn vrijheid werd hergeven.

Verleden jaar heb ik natuurlijk de adders op hun echten tijd gezien (ook nog bij een maaienden boer voor een ontstaarten hazelworm met succes kunnen pleiten). Maar er vertoonden zich ook al in Mei, en zelfs nog in de ze helft van September, adders, en het waren steeds zeer groote exemplaren van meer den 60 cM. Kleine adders heb ik bijna nooit gezien behalve ééns voor een 40 jaar. Als nachtdier houdt hij van het zonnetje, maar meer om de warmte dan om hét licht, want hij ziet zeer slecht en hoort blijkbaar des te beter. Wanneer men op de echte adderplekjes, die iemand van eenige ervaring dadelijk weet aan te wijzen, bessen strooit voor zijn vogelbosch of mergel ter grondverbetering, zal men op dat eentonig tikgeluid ze meermalen zien afkomen. Ook dan blijken de dames nieuwsgieriger dan de heeren. Maken daarom de slangenbezweerders ook tikgeluiden? Brengt dat het reptiel in een regenstemming met verlangen naar kikkerbout? Is dat getrommel de uitnoodiging ter jacht? In het algemeen weet ik, dat ze houden van gelijkmatige rhythmische geluiden. Dit bleek me met den laatsten grooten adder vóór den winter. Ik moest iets in orde brengen in den greppel langs Adderhorst en trapte er bijna op; het dier was zoo vriendelijk even door een anders minder gewoon sissen te waarschuwen. Daarom liet ik het ook stil zijns weegs gaan in een laag berkenstruikje, toen een boer voorbij kwam, wien ik het beest eens wilde laten zien. Er volgde een rustig gesprek en al spoedig zag men het kopje nieuwsgierig luisterend te voorschijn komen, wel 15 cM. buiten het boschje. Toen moesten nog wat proeven volgen. Heel langzaam, dus zonder eenig dreigend gebaar

werd een stuk hout voor den bek gehouden. Geen zweem van woede, alleen een voorzichtig betasten van het voorwerp met den tong. Hierop moet Jezus wel hebben gedoeld, toen hij sprak van „voorzichtig als de slangen”.

In den vollen addertijd gingen van den zomer eenige jongens blootvoets door de heide naar de zwemplek. Ze lachten om een waarschuwing. Ze hadden daar nog nooit adders gezien. Ik wel. Ik ging er dus even een halen ten bewijze. Dat doet men natuurlijk zonder het dier aan te pakken, wat levensgevaarlijk is. Maar men kan hem met een paraplu heel rustig voor zich uit laten kruipen, zooals een boertje behoedzaam een varkentje naar de markt geleidt.

De jongelui schrokken niet weinig, toen ik bij hun terugkeer hen met het corpus delicti tegemoet kwam. Ze dorsten gedeeltelijk nauwelijks naderen en verlangden erg naar hun schoenen en kousen. Nu kan men gerust op stoklengte naderen. Een dier van 70—80 cM. zal geen verderen aanval kunnen doen dan van hoogstens 30 cM. en bijt dan nog licht mis. Een adder is vooral gevaarlijk als men er op trapt of hem aanraakt. Hij kan zelfs door schoenleer heen bijten, maar bijt het gemakkelijkst in iets, dat zijn wijd opgesperde muil kan omvangen. Vooral een beet aan hand of pols komt hoogst gevaarlijk aan. Het moet nog niet lang geleden te Zeijen gebeurd zijn, dat een jongen bij het hooien in de hand werd gebeten. Voordat hij naar den dokter fietste vonden zijn ouders dat hij nog maar, om op kracht te komen, flink aardappelen moest eten. Bijna is het bezoek aan den arts toen te laat geweest. Hulde aan den dokter, die den jongen door krachtdadig ingrijpen nog wist te redden, maar niet veel plezier daarbij beleefde van de ontijdig verorberde aardappels. Want de patient werd erg benauwd en de kamer ook.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

P.S. Zoo juist hoor ik van den predikant van Vries, Ds. B. R. Knottnerus, dat te Zeegse reeds nu op een zonnigen dag midden-Maart een jongen door een adder werd gebeten, toen hij na den arbeid zijn jas van den grond opnam. Het reptiel beet hem in den hiel, dus precies weer op een plek, die de addermuil kan omspannen. Men denkt onwillekeurig aan de verzenen uit Genesis 3 : 15. Dezelfde bovenvermelde arts heeft den jongen behandeld met gunstig resultaat.

Nachtegalen. — Dichters zingen er van, ook al hebben ze hen nooit gezien; zelfs weet ik niet, of alle dichters, die van hun gezang zingen, het wel goed zelf eerst gehoord hebben. Gaarne mag ik het intieme leven van dat onopzichtig zangertje gadeslaan. Eerst komen de mannetjes aan. Later volgt de trek der dames-coupé. Nu kiest het mannetje een mooi plekje uit in het struweel, dicht bij een beek, als het kan, en noodigt dan een der vrouwelijke filomelen om daar met hem te nestelen. Dan schildert hij in zijn lied de schoonheid dier plek en bootst na het geklater van den waterval. Nu zal het u niet meer verbazen, dat ge op een gegeven oogenblik twee van die edele kunstenaars elkaar naar den keel kunt zien vliegen, alsof het menschen-kunstenaars waren. Het is van wege de konkurrentie.

Jammer, dat ze zoo nieuwsgierig zijn. Dit heeft menigen nachtegaal de vrijheid gekost, en ik ben er niet zeker van, dat de wettelijke bescherming hen inderdaad hiertegen beschermt. Er zijn wel vogelvrienden geweest, die zelf er even een vingen, om het onvoorzichtige dier wat schuwer te maken. Laat niemand een nachtegaal in een kooi dulden meer, en even in den gunstigen voorjaartijd in zulk een geval de politie waarschuwen.

Het meeste genot heb ik bij een nachtegaalsnest, als de vrouw alleen thuis is. Dan hoort men haar den man te hulp roepen: Pie t, Pie t! Spoedig verschijnt Piet in hoogst eigen persoon om den indringer te verjagen. Hij gaat recht voor u zitten, kijkt u woedend aan, zet een stentor-stem op voor zijn doen en buldert u dreigend tegen: Vorrriiii! Vorrriiii! Als ik dat dreigement heb gehoord ben ik tevreden en ook de driftige heer des huizes is tevreden gesteld, als ge weggaat. Hij beweert tegen zijn vrouw, dat het heeft geholpen.

Dr. A. VAN VELDHUIZEN.

Nieuwe vondsten. — Door Dr. D. Geyer uit Stuttgart zijn bij het doorzien van ongedetermineerde Nederlandsche zoetwatermosseltjes uit de geslachten Sphaerium en Pisiidium drie soorten gevonden, die nieuw zijn voor onze fauna.